

See tuttav ja tundmatu Kihnu kultuuriruum

Marju Kõivupuu
TLÜ EHI, vanemteadur

2013. aasta sügistalvel levis tuttava kihnlase FB-seinal postitus, mis kiiresti kogus märkimisväärse hulga „meeldib“-klikke. Nimelt helistatud ühele Kihnu naisele uuringufirmast ja arenes umbes järgmine dialoog:

- Mida te viimati Selverist ostsite? – Ma ei käi Selveris.
- Te käite siis Prisma ostlemas? – Ma ei käi Prisma.
- Et siis Rimis käite? – Ei käi.
- Siis Maximas? – Ei.
- Kus te siis poes käite, kas Säätumarketis? – Ma ei käi Säätumarketis.
- No kuulge, see ei ole võimalik. Kus te siis ikkagi poes käite? – Mina? Mina käin Kihnu kaubamajas.

2013. aasta oli Eestis kuulutatud kultuuripärandi aastaks,¹ mille jooksul otsiti vastuseid võtmeküsimustele: *Mis on kultuuripärand? Kuidas see tekib? Kellele see kuulub ja kuidas meid puudutab?* Kuigi kultuuripärandi aasta on praeguseks lõppenud, on esitatud küsimused jätkuvalt igati asjakohased, sest kultuuripärandi mõiste on käesoleval aastatuhandel märkimisväärselt avardunud – väärtuste süsteem on liikunud eelläinud põlvkedelt pärandiks saadud suuliselt ja aineliselt pärandilt ning muinsus- või looduskaitsealustelt üksikobjektidelt jätkusuutliku kultuuriväärtusliku keskkonna hoidmise ja säilitamise suunas. Sellest tulenevalt oli teema-aasta fookus ideaalis suunatud kultuuripärandile tervikuna, hõlmates nii pärandi vaimset kui ka ainelist poolt, aga ka igapäevast elukeskkonda, mida ei ole võimalik kaitse alla võtta, kuid mida on võimalik väärtustada, hoida ning kohandada tänase inimese vajadustega *in situ*.

Kultuuripärandi aastal täitus unikaalsel Kihnu kultuuriruumil kümme aastat kuulumisest UNESCO inimkonna suulise ja vaimse pärandi meistriteoste nimekirja. 2008. aastal liideti Kihnu kultuuriruum koos teiste meistriteostega inimkonna vaimse kultuuripärandi esindusnimekirja.

1 Kultuuripärandi aasta tegemistega on detailsemalt võimalik tutvuda kodulehe vahendusel: <http://www.parandiaasta.ee/et> (30.03.2014).

Kihnu kultuuriruumi omapäraks on Kihnu ja Manija (Manõja) saarel valitsev kogukondlik elulaad, mitmekesised kultuuritavad, kihnu keel ja looduskeskkond, mis on alati sõltunud ümbritsevast Läänemerest. Viimane aga on mänginud ja mängib tänaseni olulist rolli kogukonna tekkimises ja tavade kujunemises (vt ka: <http://www.kultuuriruum.ee/>; 05. 12. 2014).

Side kollektiivse minevikuga on nüüdisühiskonna inimestele oluline ning Eestis on Kihnu Setomaa kõrval neid märgilise tähendusega kultuuriruum, mille diskursuses korduvad mõisted ja kategooriad „arhailine“ ning „traditsiooniline“ ning mille all peetakse silmas esmajoones ülekaalukalt talupojatraditsiooni ulatuvat kultuurimälu järjepidevalt kandvat kogukonda. Alates modernismiajast on hääbuvate traditsioonide saatuseks sageli olnud saada tunnustatud kogukonna kultuuripärandiks, mis toob kaasa nii riiklikust kultuuripoliitikast juhitud kui üksikisikutest entusiastide ja valitsusväliste organisatsioonide aktsioone käibelt kaduva materjali kogumiseks, säilitamiseks ja populariseerimiseks (Kapper 2013). Kultuuripärandi väärtustamine tõstab äärealad perifeeriast tsentrisse, avaliku tähelepanu keskpunkti, nii nagu see on toimunud ka Kihnu kultuuriruumiga.

Välitöödest Kihnus on saanud viimase poolsajandi jooksul etnoloogide-folkloristide-lingvistide jaoks sümbolväärtusega rituaal: kui sa pole Kihnus või Setomaal välitöödel käinud, siis oleks nagu üks ülimalt oluline erialane kogemus puudu. Seetõttu võib kihnlaste, kuid samaväärselt ka setode kohta julgesti kohaldada folkloristide-etnoloogide-etnograafide-antropoloogide seas levinud humoristlikus võtmes ütlust, et siinsele kultuuriruumile tunnuslik perekonnavorm on vanavane-mad, vanemad, lapsed, lapselapsed ja – folklorist (etnograaf, etnoloog, etnomusikoloog, antropoloog vms). Kui Setomaal aastaid tagasi andis tuntud lauluema Anne Linnupuu minu küsimusele naiste ehete kandmise kohta vastuse, et kuidas ma tahan, et ta vastab, kas nii nagu Mare Piho on kirjutanud või nii nagu aravad Ingrid Rüütel ja Vaike Sarv (1946–2004), siis võin öelda, et sama suhtumist kogesin ka 2012. ja 2014. aastal nii mitmelgi korral Kihnus – mis sa minu käest enam küsid, see on ju selles või teises raamatus selle või teise poolt juba ammu kirja pandud. Teaduslikku diskursust kihnlasest ja Kihnu elulaadist peeti kohapeal sageli olulisemaks kui iseenda arvamust või kogemust.

Kihnu naised jutuhoos. Foto M. Kõivupuu, 2012.

Väitsid ju sõjajärgsed käsitlused, lähtuvalt toleaeegsest folkloori mõistest, et n-ö „ehtsat“ folkloori võib leida veel vaid Kihnust ja Setomaalt. Folkloori mõiste sõnastanud *urbane literati* seisukohast lähtuvalt said traditsionaalsuse ning irratsionaalsuse tunnused kuuluda vaid talupoeglike või primitiivsete ühiskondade juurde. Seega omistasid nad folkloorile kolmandagi omaduse – maaläheduse. Maapiirkonnad ja metsiku looduse avarused olid folkloorile sobiv kasvupinnas. Folkloori kui looduskogemusest välja kasvanud nähtust peeti inimese loomupäraseks väljenduseks, enne kui linn, kaubandus, tsivilisatsioon ja kultuur tema puhta elu ära rikkusid (Ben-Amos 1983).

Kultuuriministeerium on alates 2008. aastast toetanud Kihnu kultuuriprogrammi kaudu Kihnu kultuuriruumi toimimist. Kihnu kultuuriprogrammi eesmärgiks on säilitada Kihnu ja Manija (Manõja) saare kultuuriline ja keeleline eripära ning väärtustada väikesaari kui elukeskkonda. Programmi abil aidatakse kaasa Kihnu vaimse ja materiaalse kultuuripärandi säilimisele, taastumisele ning arengule ning Kihnu traditsioonilises kultuuris osalejate ringi laiendamisele; samuti noorte sidumisele esivanemate keele ja kultuuripärandiga nii Kihnu saarel kui ka kihnlaste kogukonnas väljaspool saart. Kihnu kultuuriprogrammi (2008–2014) toimimise uuring viidi artikli autori koordineerimisel läbi 2014. aastal.²

Tänane Kihnu kultuuriruum on unikaalne sulam kaasajast ja minevikust. Eri-nevvalt ülejäänud Eestist kannavad naised ja tütarlapsed igapäevaselt *körte* ja *sitspluuse*. Mehed aga paksu villast kampsunit *troid* ehk „kihnu kuulikindlat“, mille masinkootud „vennad“ on populaarseks saanud mandrimeeste ja turistide hulgas. Kihnu *kört* on läbivalt olnud kohaliku identiteedi ja kogukonda kuuluvuse sümbol. Kui 2012. aasta suvel asutasin end üliõpilastega Kihnu välitöödele sõitma, siis hoolimata eelnevatest sissejuhatavatest seminaridest Kihnu-küsimusse kitsamalt ja välitööde temaatikaase laiemalt, arenes mul „Liisiks“ ristitud parvlaeval, mis Pärnust Kihnu suundus, üliõpilastega järgmine vestlus. Nimelt küsis üks antropoloogia-eriala üliõpilastest, et kust kihnlased endale seda triibukangast ikkagi ostavad, millest nad seelikuid teevad, kas kuskilt välismaalt? Tema on vaadanud, et poes

2 Uuringut aitasid läbi viia TLÜ kultuuriteaduste üliõpilased Anni Haandi, Margot Lindpere ja Tuuli Piirsalu. Uuring viidi läbi Kultuuriministeeriumi ja Rahvakultuuri Keskuse tellimisel. Artiklis kasutatakse näidetena nimetatud uuringu tulemusi.

pole, aga kangesti tahaks, et kas ma tean, kas saarel mõnest kohalikust poest saab seda kangast osta. Tõepoolest, viimastel aastatel on moodi ja poodi tulnud lisaks rahvariideseeliku-kupongidele ka külluslikult arvukaid erinevate piirkondade ja kihelkondade muustritest-kirjadest inspireeritud tooteid – olgu selleks vihmavarjud, kummikud, kalossid, õla- ja vöökotid vms. Ent disaineritel ja moeloojatel ei tule pahatihti pähegi kaasata ka kogukonna esindajaid otsustusprotsessi – kas ja kuidas ja millistel esemetel kasutada piirkondlikke mustreid. Nii olid kihnlased ja muhulased vägagi häiritud müügilepaisatud kõrditriibulistest jalamattidest: *Ühe jaoks on see lihtsalt ilus viide piirkonna rahvustriivi värvidele, aga teise jaoks väga konkreetse sümboli jalge alla tallamine*, ütleb muhulane Imre Sooäär.³

Kuna Kihnu mehed on olnud suurema osa ajast merel, siis kodune elu oli eelkõige naiste korraldada ning mehe kui perekonnapea roll on Kihnus olnud tagasihoidlikum kui mujal Eestis. Vanaperenaine säilitas juhtposiooni peres ka siis, kui tallu jäänud poeg oli naise võtnud. Kihnu naistest, Kihnu vaimse kultuuri peamistest kandjatest minevikus ja tänapäeval on kirjutatud põhjaliku monograafia kihnlaste pärimuse üks parimad tundjaid ning produktiivsemaid uurijaid, folklorist Ingrid Rüütel (Rüütel 2013). Siinkirjutajal jääb üle vaid tõdeda, et ka suhteliselt juhuslikult saarele sattujale paistab naiste liidriroll selgesti silma – seda nii kirikus, koolis kui muuseumis. Ka Kihnu kultuuriprogrammi toimimise uuringule vastajate (kokku 176 inimest) enamuse moodustasid naised – 76%.

Kihnlaste, eriti Kihnu naiste elus on oluline roll õigeusu kirikul. Kihnlased läksid kaasa 19. sajandi keskel toimunud usuvahetusliikumisega ning 1846.–1847. aastal läksid kõik kihnlased üle vene usku, lootes saada tsaari käest maad ja Kihnus nad tõepoolest seda ka said. Väärib märkimist, et Kihnu Püha Nikolai kirik on ainuke õigeusu kirik kogu Eestis, mis on ümber ehitatud luterlikust sakraalhoonest. 2012. aasta suvel oli siinkirjutajal õnn ja au osa saada harukordsest rituaalist – Kihnu kiriku risti pühitsemisest. Kihnu kultuuriprogrammi toimimise uuringust selgus, et kümne kõige enam toetust vääriva või vajava tegevuse hulgas olid kirikulaul ning kirikukalendri tähtpäevade tähistamine – tegevused, millele seni pole piisavalt

3 Vt ka <http://www.ohuleht.ee/575818/marko-kiigajaanile-ei-meeldi-kihnu-mustriga-jalamatt-kas-jargmiseks-tehakse-eesti-lipu-varvides-tualett-paber#.U0uE9jcnYtY.facebook> (12.05.2014).

Kihnu Püha Nikolai kiriku risti õnnistamine 26. juulil 2012. Foto M. Kõivupuu, 2012.

tähelepanu ja rahalist toetust jagunud. Kas õigeusu kirikupühi tähistada uue või vana kalendri järgi, ka see on kihnlaste jaoks arutelu vääriv küsimus.

Fb küsib avalehel, millest mõtled? Mina mõtlen ikka jälle kas täna on Suur Reede või mitte. Kuna kihnlased on õigeusklikud, võiks vist sae käima tõmmata ja metsas puid maha võtma hakata... Kuid probleem on hoopis sügavam ja suurem, millele Eesti Apostliku Õigeusu kirik lahendust ei leia, kihnlased tahavad, et pühad oleksid samal ajal, kui riigi kalendris (siis luterlus on meie riigiusk, tuleb nii välja?), muidu kaob viimnegi soov kirikuga kaasa mõelda ning hetkel tundub, et viimastegi kiriku ja usutraditsioonide hoidjate usk on tugevalt kõikuma löönud, kuna on ette nähtud, et maikuus

tähistame talipühasid ning värvime mune, mai keskel on valgusenädal ja pärast seda võib taas pesu pesema hakata ... absurd kihnlaste jaoks. Ei noh, olukord selle kirikuga on igatahes hullem kui nõukogude ajal, süstemaatilise tööga saab veel viimastestki traditsioonihoidjatest lahti. (Mätas 29.03.2013)

Kihnlaste traditsioonilise toidulauaga seostub hülgeleha. Olen seda proovinud ja tunnistan, et nagu mitmete teistegi rahvaste eksootiliste hõrgutiste puhul kahjuks oodatud vaimustust ei kaasnenud. Lähiminevikus oli hülgepüük arvestatavaks elatusallikaks kõigi Eesti saarte elanikele, vähemal määral tegeles sellega ka rannarahvas. Kuulsamad olid aga Kihnu ja Ruhnu hülgekütid. Rahvasuu teab rääkida, et vanasti, enne viimast suurt sõda, olla Ruhnu mehed Kihnu mehi kadestanud ning uurinud, et miks Kihnus sünnib peredesse rohkem lapsi kui Ruhnus. Aga põhjus olnud lihtne – Kihnu mehed sõid toorest hülgeleha.

Nii nagu üks kihnu naise tugeva paikkondliku identiteedi väljendus on kört, nii on kihnu mehe puhul üks identiteedi väljendusi olnud ajast aega hülgepüük, mis nõuab väga häid teadmisi hüljeste elust, asukohast ning oskusi hüljest tabada. Kihnu mehed ei ole röövellikud meeletu tapmiskirega metslased, vaid austavad ja armastavad sügavalt loodust ja iseäranis merd. (Mätas 2009a)

Hülgeid kütiti talviti lahvanduste lähedal jääl ning see nõudis erilisi oskusi ning asjatundlikku ettevalmistust. Edukale jahile eelnesid ka mitmed maagilised toimingud nagu näiteks lauluski sõnastatud keeld, et enne jahti hülgekiüt naisesse ei tohtinud puutuda, see viis jahiõnne ja rikkus püünised.

2009. aastal välja antud Mare Mätase koostatud „Kihnu kokaraamat“ (Mätas 2009b) annab üsna põhjaliku ülevaate ka hülgeleha toiduks tarvitamisest. Ise ütlevad kihnlased oma kokaraamatu tutvustuseks selges kihnu keeles, et *kihnlastõ piämine süemine odra- ning rugijahutoitõ kõrvõs oli kala ning ülgeliha. Sialiha, luõmalaha ning lambaliha süedi kua, aga arvõmini, ikka enämeeste suurdõ pidudõ ning pühäde aegõs.*

Kördikangast koob Lohu Ella ehk Ella Leas Lemsi külast. Foto M. Kõivupuu, 2012.

Kihnu kultuuriprogrammi toimimise uuringust selgus, et kohaliku toidu teema tervikuna on kihnlastele väga oluline ning nad leiavad, et ka sellele kultuuripärandi valdkonnale tuleks senisest enam tähelepanu pöörata. Osundan tsitaadile küsitluse ankeedist.⁴

Kihnus on täna veel säilinud näiteks laupäevane saiategu, saun, liha-kartul, kõik tähtpäevade söögitegemised. Seda on nii vähe talletatud ja varsti me ei oska oma külalistele midagi pakkuda sellest vanast kultuurist. Täiesti tegemata töö kultuuriruumis.

Siinkirjutaja poolt Tallinna Ülikoolis loetud kursuse „Loodus, pärimus, turism“ raames tegi Kihnust pärit üliõpilane mõni aasta tagasi lühiuuringuse oma kodusaarest Kihnust kui eksootilisest (sise)turismiobjektist.⁵ Oma töös võrdles ta turismi poolt ja vastuargumente, rõhutades, et turism on oluline komponent küll saarerahva ellujäämisstrateegia majanduslikult poolelt vaadatuna, sest turistid jätavad saarele oma raha, kuid tema poolt nähtuna oli kaalukaks vastuargumendiks turismimajandusele praktiliselt igasugune privaatsfääri puudumine, piltlikult öeldes „argielu „ehtsas“ vabaõhumuuseumis“:

Ma niidangi siin suvel päriselt heina, jah, justnimelt iga päev vikatiga niidan, see ei ole šõu ja ma olen tüdinud poseerimast fotograafidele ja ma ei taha ka seda, et ükskõik mida ma ükskõik kus ka teen, ikka ilmub välja mõni turist ja suvatseb mind luba küsimata pildistada.

Selleks, et kultuuripärand säiliks, tuleks keskenduda esmajoones pärandit toetvate protsesside toetamisele, samuti väärtustada ja tähtsustada kohalike elanike loovust kultuuripärandi kujunemisel ja taastootmisel. Kultuuriprogrammi uuringust

4 Küsitluse tulemused on artikli autori valduses. Kuna küsitlust läbi viies oli kihnlastega kokkulepe, et tulemusi analüüsime anonüümselt, siis eelosundatud põhjusel pole võimalik siin ja edaspidi täpsemat viidet lisada.

5 Proseminaritöö artikli autori valduses.

selgus, et kuigi mõni üksik vastaja leidis, et kultuur peaks sündima/taassündima iseenesest, mitte raha toel, siis 91,7% vastanutest pidas Kihnu kultuuriprogrammi ülioluliseks kihnlaste traditsioonide ja tavade säilitamisel. Sellest olulisemad on kihnlaste endi arvates pärimusmuusika (pillimäng, laul, tants), Kihnu pulmad, merepärand (kalurite elu, naivistlik kunst), käsitöö (*körtide* kandmine, õmblemine), toidupärand (traditsiooniliste toitude valmistamine ja toiduvalmistamise õpetamine), kadripäeva tähistamine.

62,5% vastanutest leidis, et riigipoolne toetus on Kihnu kultuuriruumile lausa hädavajalik, sest teenimisvõimalus on Kihnus ainult hooajaline ning Kihnu ettevõtetel ja inimestel ei ole suutlikkust iseseisvalt panustada kohaliku kultuuri kestlikkusse. Riigi poolt eraldatavad toetused on seotud erinevate projektidega, mis kaasavad tegevustesse kohalikke inimesi ning tagavad sel moel kultuuriruumile tunnuslike tavade ja traditsioonide kestmise:

Kihnu kultuur on üks eesti kultuuri vanimaid elusana säilinud juureksi, seetõttu on loogiline ja põhjendatud, et Kihnu kultuuri püsimist toetatakse riiklikult, arengukavade alusel ja eelarveliste rahastusprogrammide läbi.

Ootuspäraselt väärtustavad kihnlased kõrgelt ka kihnu keele säilimist toetavaid tegevusi ja projekte (kihnukeelse aabitsa avaldamine, raamatute ja trükiste levitamise):

Kihnu keel on tähtis, keelt sa ei saa osta, kõrdi ja riided saab igaüks osta, aga keelt ei saa; Kirjalikku keelt on tarvis, sest keele kasutamine jääb vähamaks.

Küll aga nähakse teatavat ohtu selles, kui kihnu keelest saab üks paljudest õppeainetest Kihnu koolis. Olulisemaks peetakse vajadust kõnelda kihnu keelt ennekõike ikka kodudes. Laias laastus on samu hoiakud keeleõppe küsimues väljendatud ka võru ja seto kultuuriruumis, ses osas ei erine kihnlased teistest kultuuripiirkondadest, kus oma keel on au sees:

Sellest ajast, kui Kihnu keel on kooliprogrammis kohustuslik, ei taha lapsed seda enam rääkida. Nii keel ju kaob. Pealegi kodus räägitakse kogu aeg. Ja mis asi see Kihnu kirjakeel üldse on! Sellist asja ei ole algselt olemas!

Kultuuriprogrammi uuring andis kõige positiivsema tagasiside Kihnu muuseumile, millest on saarel kujunenud peamine kogukonnakeskus ning kus korraldatakse traditsioonilisi pärimuskultuuri sündmusi, samuti on kogukond rahul muuseumi ekspositsiooniga, mis on atraktiivne ja informatiivne nii kihnlastele endile kui ka saare külastajatele.

Kaasaegsetes pärandikäsitusluses ning pärandipraktikas endas on oluline osa kogukonnal. (Kultuuri)pärand ja kogukond on mõisted, mis on hõlvanud olulise koha nii rahvusvahelistes ja riiklikes arengukavades kui ka küla teadetetahvilil, olgu viimane siis puust ja paberist või virtuaalses keskkonnas. Kogukonna vaatepunktist on oluline käsitleda pärandit sotsiaalse tegevusena ka seetõttu, et kogukond loob pärandit samavõrra kui pärand loob kogukonda. Kuigi erinevad teoreetikud on Euroopa praktikatele toetudes väitnud, et pärandiprojekte tehakse praktikas pigem kogukonna jaoks, mitte niivõrd nende poolt, siis Kihnu kultuuriruumi puhul näikse õnneks olevat asi siiski pigem vastupidi. Kultuuriprogrammi toimimist käsitlev uuring seda suuresti ka kinnitas, kuid osundas ka mõningatele Kihnu kultuuriruumile iseloomulikele valdkondadele, millele tuleks senisest rohkem tähelepanu pöörata.

Kirjandus

- Ben-Amos, Dan 1983. The Idea of Folklore: An Essay. Ben-Ami, Issachar & Dan, Joseph (toim). Studies in Aggadah and Jewish Folklore. Folklore Research Center Studies VII. Jerusalem: The Magnes Press, lk 11–17 (<http://www.sas.upenn.edu/folklore/faculty/dbamos/TIOF.html> – 15.
- mai 2009, vt ka. http://www.folklore.ee/ri/pubte/ee/sator/sator9/folkloori_moiste.pdf (20.12. 2014)
- Kapper, Sille 2013. Muutuv pärimustants: kontseptsioonid ja realisatsioonid Eestis 2008–2013. – Tallinna Ülikooli Humanitaarteaduste dissertatsioonid 35. Tallinn.
- Mätas, Mare 2009a. Hülgepüük on kihnlaste oluline identiteedi tunnus. – *Eesti Loodus*, nr 12.
- Mätas, Mare (koostaja) 2009b. Kihnu kokaraamat. Kihnu: Kihnu Kultuuriruum. Tallinn.
- Rüütel, Ingrid 2013. Naised Kihnu kultuuris. Tartu: EKM Teaduskirjastus.

The familiar and unfamiliar

Kihnu cultural space

Marju Kõivupuu

The year 2013 was designated as the year of cultural heritage in Estonia. In this millennium, the concept of cultural heritage has considerably expanded: the value system that formerly covered the oral and material heritage inherited from former generations, as well as individual objects under heritage or landscape protection, has moved towards the maintenance and preservation of sustainable culturally valuable environment. As a result, the theme-year focused on cultural heritage in its entirety, involving both intangible and tangible parts of heritage as everyday living environment, which cannot be taken under protection but can be valued, maintained and adapted to the needs of today's people *in situ*.

By the year of cultural heritage, the unique Kihnu cultural space had been on the UNESCO Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity for ten years. A unique feature of the Kihnu cultural space is the communal lifestyle followed on Kihnu and Manija Islands, versatile cultural traditions, the Kihnu dialect, and its natural environment, which has always depended on the surrounding Baltic Sea. The latter has and still does play an essential role in the formation of the community and shaping of its traditions.

Connection with the collective past is important for today's people, and in Estonia Kihnu is one of the cultural spaces with a symbolic meaning, the discourse of which keeps repeating the notions and categories of 'archaic' and 'traditional', and by which we primarily mean a community that consistently carries cultural memory extending back to predominantly peasant culture.

Since the beginning of modern times, fading traditions have often been regarded as community's cultural heritage, which involves actions initiated either by the state's cultural policies or individual enthusiasts and non-governmental

organisations, targeted at the collection, preservation and popularisation of the fading material. The valuation of cultural heritage brings remote regions from the periphery to the centre, to public attention, as it has also happened to Kihnu cultural space.

Since 2008, the Ministry of Culture of Estonia has, by way of a cultural programme, supported the development of Kihnu cultural space, in order to preserve the linguistic and cultural idiosyncrasy of the islands of Kihnu and Manija and value small islands as living environment.

The article gives an overview of the functioning of Kihnu cultural space, as well as of how highly the members of the community value the influence of state support on Kihnu cultural space.

Käte töö teeb inimese kuulsaks (rahvasuust). Foto M. Kõivupuu, 2012.
Work done by hand glorifies man (folk saying). Photo M. Kõivupuu, 2012.